

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. V. De primo humilitatis gradu, qui est parui facere & humiliter de se sentire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

fuit, cur huic religione nomen Societatis Iesu indicum sit, vt intelligamus nos non ad Ignatii Societate & ordinē, sed ad Iesu Societatem vocatos esset, & certos esse Iesum nobis semper auxilio fore, vt ipse Patri nostro pollicitus est, & illum nobis ducem & caput esse, ideoque nobis defatigationem nullam timendam, nec animo cadendum in hoc tanto negotio animas iuuandi, ad quod à Deo vocati sumus.

CAPVT V.

De primo humilitatis gradu, qui est se parui facere & humiliter de se sentire.

Laurentius
Iustinianus.

S Laurentius Iustinianus ait neminem posse nosse, quid sit humilitas, nisi ante à Deo impetrarit, vt humilis sit, eo quod difficile cognitum id sit. In nullo (dicit idem,) tam fallitur homo, quam in cognoscenda vera humilitate. Credisne forsitan in eo consistere, si dicas: Miser sum, superbus sum? Si hic consisteret, facilis esset humilitas, omnes humiles essemus, omnes enim dicimus nos tales esse, vtinam & id sic sentiremus, & non id tantum ore, & ficto externoque respectu diceremus. Forsan credis humilitatem in vilibus & abiectis vestibus & sordidis & contemptis officiis consistere? Nec hic quidem sita est, hic enim multum superbia esse potest, vt quis ob hanc magni velit fieri ab aliis, & se maximi faciat, vt ceteris humiliorem, quæ est ipsissima superbia. Verum quidem est exteriora hæc plurimum ad veram humilitatem conferre, si iis, vt par est, vtamur, vt post dicitur: tamē in his vera humilitas non consistit. S. Hieron. inquit: *Multi humilitatis umbram, veritatem pauci sectantur.* Facile est caput inclinare oculos demittere, humili cum voce loqui, sæpius suspirare & ad vnam quodque verbum se miserum & peccatorem nominare, si enim hoc vel vno verbo, quamuis leuissimo, tetigeris

Cap. 22. &
599.

Hieron. epist.
27.

vel læseris, statim videre erit, quantum à vera humilitate absint: Auferantur omnia figmenta verborum, cessent simulati gestus, verum humilem patientiam ostendit. Hic lapis ille Lydius (dicit S. Hieronymus) ad quem vera examinatur humilitas.

S. vero Bernardus magis in speciali exponit in quo virtus hæc posita sit, eiusque definitionem ponit: *Humilitas est virtus, qua homo verissima sui agnitione sibi ipsi vilescit:* virtus hæc non in verbis nec exterioribus, sed intimo cordis sita est, in abiectissime de se sentiendo, in se vilipendendo, & talem ab omnibus habendum expetendo, quod ex profundissima sui cognitione oritur.

Vt id declararetur & specialius enucleetur, ponunt Sancti plures humilitatis gradus. S. Benedictus, quem D. Thomas & alii sequuntur, posuit duodecim, S. Anselmus septem, & S. Bonaventura omnes reducit ad tres, quem breuitatis causa sequemur, & vt doctrina ad paciora redacta, promptius ob oculos ponatur, & facilius in actum deducatur. Primum humilitatis gradum dicit S. Bonaventura esse, vt quis se parui faciat, & humiliter de se sentiat, vnicuique & necessarium ad id medium esse sui cognitionem. Hæc duo D. Bernardi definitione continentur, vt & primo hoc gradu. Humilitas virtus est, qua quis se parui facit. En hic primum: id que (dicit S. Bernardus) facit, dum vere se miserias & defectus suos cognoscit. Ideoque quidam primum humilitatis gradum ponunt sui cognitionem, idque merito. Notamen cum S. Bonaventura redigentes omnes humilitatis gradus ad tres ponimus pro primo sui contemptum, & sui cognitionem medium vnicuique & necessarium ad gradum hunc humilitatis parandum: in re tamen vnum & idem est. Nam in eo omnes conuenimus sui cognitionem esse principium & fundamentum & ad humilitatem parandum, & permouendum in eo, quod sumus. Qui enim pro tali haberi potest, si non cognoscatur!

scaturi fieri non potest. Necessè ut ante scias, quis sit, ut post eum eo loco habeas, & ut talem honore prosequaris. Sicque necessè ut ante noscas quis sis, ut post te pro tali habeas, ad hoc enim fit magna licentia datur. Si enim pro tali habeas qualis es; humilis eris, te ipsum enim contemnes. Sin te pluris facere vis, quam es; superbia hæc est. S. Isidorus inquit: *Superbus aiñus est, qui super vult videri plus quam est.* Ideo enim quis superbus dicitur, quia se pro maiore habet, & talis haberi vult, quam reuera est. Hæcque vna causarum est, ob quas aliqui aiunt Deum tam amare humilitatem, quia veritatis amicus est, humilitas autem veritas, superbia vero & præsumptio mendacium & frâus est. Is enim es, quem te esse cogitas, nec is, quem te ab aliis haberi vis. Si ergo in veritate & humilitate esse vis, habe te pro eo, quies. Non videtur sane multum à te exigi, si petatur ut te eum habeas, qui es, & te non pluris facias, rationi enim consentaneum non est, ut quis se maiorem faciat, quam vere est, potius magnus abusus, imo periculosum est, quem se decipere, & alium, quam est, se credere.

CAPVT VI.

De sui cognitione, radice & unico medio, necessario ad humilitatem parandam.

FODIRE & rimari incipiamus in eo quo sumus, hoc est in nostrarum miseriarum & debilitatum cognitione, ut sic tandem preciosissimum hunc thesaurum inueniamus. *Drachma perijt (dicit S. Hieronymus) & tamen inuenitur in stercore.* In abiectiois, peccati & miseriarum stercore preciosam hanc margaritam humilitatem reperies. Incipiamus à corporis substantia, sit prima hæc fossio. Dicit S. Bernardus: *Ista tria semper in mente habere, Quid fuisti? Quid es? Quid eris? Quid fuisti? quia sperma fœditum. Quid es? quia vas stercoreum. Quid eris? quia*

esca vermium. Hic abundantissima meditari & penetrandi materia est. Hinc recte Innocentius Papa: *O vilis conditio humana indignitas! ô indigna vilitas humana conditio! herbas & arbores inuestiga, ille de se pro ducunt flores, & frondes & fructus, & tu de te lendes, & pediculos & lumbricos. Illa de se effundunt oleum, vinum & balsamum, & tu de te sputum, urinam & stercurus. Illa de se spirant suauitatis odorem, & tu de te reddis abominationem factorum, cuius etiam cogitatio nauseam pariat, quanto magis expositio. Qualis arbor, talis fructus, non enim potest arbor mala fructus bonos facere. Imo à Sanctis corpus humanum comparatur fimeto niuibus tecto, quod foris album apparet, intus vero sordibus & immunditiis plenum est.*

S. Bernardus ait: *Si diligenter consideres, quid per os & nares, caterosque corporis meatus egrediatur; vilis sterquilinum nunquam vidisti, nec quod plures ex se sordes eiciat. Quam recte dixit S. Iob hominem puluerem & vermium productionem esse? Putredini dixi: Pater meus es, mater mea & soror mea vermium.* Eandem nos cum putredine similitudinem habemus, quam pater cum puluere. Homo productio pulueris, & saccus vermium est. Quid ergo superbumus? *Quid superbit terra & cinis?* Hic saltem nulla superbiendi materia est sed potius se humiliandi & vilipendendi. Ideoq; ait S. Gregorius: *Custos humilitatis est recordatio propria fœditatis, sub hoc cinere bene hæc conseruatur.*

Progrediamur, & paulo profundius fodiamus & ligonem adigamus. Attende quid fueris antequam te Deus crearet, & inuenies te nihil fuisse, & te his tenebris & chao exire nequisse, sed Deum immensa sua bonitate & misericordia te ex profunda illa abyssu extraxisse, & in creaturarum numerum retulisse, conferens veram & Regiam essentiam, quam habes. Sic ut ex nobis nihil simus, & nos equales ex nobis nos facere conueniat iis, quæ non sunt, & Deo id adscribere, quo illa hac in parte præcellimus.

Innocent. Papa l. 8. de contemptu mundi.

Bern. c. 3. meditat.

Iob. 17. 24.

Ecclel. 10. 9.

Gregorius.